

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/123/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1711215253
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1711215253.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: E. J. Č. W., I..W..V., so sídlom R. XXX, N. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpený advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: S. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX, XXX XX A.Á. Q., zastúpený opatrovníčkou I. R., I. T. Okresného I. N., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: I. U. V., so sídlom F. X, D., IČO: XX XXX XXX, zastúpený advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, 811 08 Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 809,40 eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 23.08.2012, č. k. 10C 150/2012-44, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznal náhradu trov konania, p o t v r d z u j e.

Návrh vedľajšieho účastníka na strane odporcu na prerušenie konania sa z a m i e t a.

Vedľajší účastník na strane odporcu je povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľa náhradu trov odvolacieho konania v sume 40,03 eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zrušil platobný rozkaz zo dňa 18.04.2012, č. k. 5Ro 536/2011- 25, zastavil konanie, odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal a vrátil navrhovateľovi súdny poplatok vo výške 41,87 eur prostredníctvom Daňového úradu Bratislava po právoplatnosti tohto uznesenia.

Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa po právnej stránke ust. § 174 ods. 5 prvá veta O.s.p., ust. § 96 ods. 1 O.s.p., ust. § 96 ods. 2 O.s.p. a ust. § 96 ods. 3 O.s.p. a po vecnej stránke tým, že podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 23.08.2012 vzal navrhovateľ návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, žiadal konanie zastaviť a vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ vzal návrh na začatie konania späť skôr než sa začalo pojednávanie, súd prvého stupňa konanie zastavil. O vrátení súdneho poplatku rozhodol súd prvého stupňa v zmysle ust. § 11 ods. 3, ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a navrhovateľovi vrátil súdny poplatok vo výške 41,87 eur (48,50 eur krátený o 1%, t.j. o sumu 6,63 eur).

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa v zmysle ust. § 146 ods. 2 O.s.p. Vo vzťahu k náhrade trov konania vedľajšieho účastníka súd prvého stupňa uviedol, že vedľajší účastník na strane odporcu ako spotrebiteľské združenie má vo svojich stanovách uvedené, že jeho základnou úlohou je okrem iných aj zastupovanie spotrebiteľov pred súdom a vystupovať v súdnych sporoch na strane spotrebiteľov (čl. IV. bod 2 písm. e/ stanov). Uviedol, že naplnenie základného cieľa vedľajšieho účastníka na strane odporcu môže byť vykonané aj za pomoci a prostredníctvom advokáta, ale k naplneniu úmyslu

zákonodarcu a cieľov prijatej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa je potrebné uvažovať o náhrade týchto výdavkov vedľajšieho účastníka iba v celkom konkrétnych a výnimočných prípadoch a ťažisko činnosti vedľajšieho účastníka musí spočívať na konkrétnych členoch združenia a s ním spolupracujúcich osôb, čo je konkrétnym naplnením významu dobrovoľníctva občianskych združení ako jedného zo základných pilierov občianskej spoločnosti. Podotkol, že ak si vedľajší účastník na strane odporcu uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu zastúpenia, pričom účelnosť úkonu právnej služby bez možnosti oboznámiť sa s návrhom vo veci samej, čo je esenciálnou podmienkou poskytnutia úkonu právnej služby, možno považovať za šikanózný výkon práva, teda taký výkon práva, ktorý má za úmysel nečestne získať majetkový prospech a spôsobiť tak druhej strane škodu. Súd prvého stupňa tak mal za to, že poskytnutie ochrany spotrebiteľovi vo forme procesných úkonov vykonaných v konkrétnej právnej veci neprekračuje rámec minimálnej odbornej úrovne právnych znalostí osôb vykonávajúcich činnosť v prospech združenia, ktoré má reálne a nie len formálne napĺňať obsah a účel právnej normy ochrany spotrebiteľa podľa ust. § 25 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Trovy vedľajšieho účastníka na strane odporcu spočívajúce v odmene advokáta za poskytnutie úkonov právnej služby neboli vynaložené účelne a nemohli mu byť preto priznané. K náhrade trov konania odporcu súd prvého stupňa uviedol, že odporcovi žiadne trovy konania nevznikli a preto súd prvého stupňa odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu podal včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie vedľajší účastník na strane odporcu, a to v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania. Podľa názoru vedľajšieho účastníka na strane odporcu uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Súd prvého stupňa mal podľa jeho názoru rozhodnúť o trovách konania podľa ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. a zisťovať, či návrh na začatie konania bol podaný dôvodne a či navrhovateľ svojim nedôvodne podaným návrhom nezavinil, že konanie sa muselo zastaviť.

Mal za to, že pri zohľadnení skutkovo - právnych okolností tohto ako aj ďalších obdobných konaní iniciovaných navrhovateľom je nepochybné, že dôvodom späťvzatia návrhu na začatie konania navrhovateľom aj v tomto prípade bolo uplatnenie námietky premlčania vedľajším účastníkom spolu s vedomosťou, že dlh odporcu bol v čase návrhu premlčaný. V dôvodoch svojho odvolania poukázal na ust. § 93 ods. 2, 3, 4 O.s.p. a ust. § 3 ods. 4, 5, ust. § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa a na čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Uviedol, že výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, je absurdný, odporujúci zákonom SR a tiež predpisom EÚ. Zdôraznil, že navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá skupuje pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv a samotný navrhovateľ je v konaniach zastúpený advokátom, na základe čoho si navrhovateľ v konaniach uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia a súdy mu právo na náhradu trov priznávajú a vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi je takýto postup namietaný. Uviedol, že námietka premlčania nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu, námietka premlčania je právnou námietkou vyplývajúcou z hmotnoprávnych právnych predpisov a bez právneho posúdenia veci a bez vznesenia námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka by v danom konaní nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihliadnuté. Mal za to, že súd prvého stupňa svojím postupom a nepriznaním náhrady priamo poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní, zasiahol do procesných práv vedľajšieho účastníka garantovaných v ust. § 93 ods. 4 O.s.p. a znemožnil mu tak reálny výkon úloh spotrebiteľského združenia vymedzených zákonom a zároveň prvostupňový súd fakticky odňal spotrebiteľovi právo na kvalifikovanú pomoc spotrebiteľského združenia v rámci občianskeho súdneho procesu. Je tak podľa jeho názoru dôvodné vedľajšiemu účastníkovi priznať trovy konania, keďže nie je vylúčené, aby si vedľajší účastník, ak zostane až do právoplatného skončenia veci, nemohol uplatniť jemu vzniknuté trovy. V podanom odvolaní ďalej poukázal na niekoľko rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (napríklad rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne, Krajského súdu v Žiline a Krajského súdu v Nitre) a na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-279/09, z ktorých podľa názoru vedľajšieho účastníka vyplýva, že má právo na advokáta aj na náhradu trov konania. Nahradenie trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi zo strany navrhovateľa považoval za nanajvýš spravodlivé, nakoľko mu jednak s bránením práv spotrebiteľa vznikli reálne náklady a jednak ako prevenciu pred konaním navrhovateľa. Z vyššie uvedených dôvodov vedľajší účastník na strane odporcu žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a priznal mu náhradu trov celého konania,

alternatívne žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rovnako uviedol, že v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom súdu prvého stupňa, vedľajší účastník na strane odporcu žiadal, aby odvolací súd v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. pred vydaním rozhodnutia konanie prerušil a požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zastával názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej evidencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, pričom podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie. Poukázal na to, že má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Mal za to, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá združenie žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 O.s.p. Uviedol, že vedľajší účastník na strane odporcu v súvislosti s dôvodnosťou trov konania poukázal na ustanovenie § 137 O.s.p., avšak podľa navrhovateľa združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý odporcu v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať vyššie uvedeným ustanovením, nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník na strane odporcu poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd prvého stupňa správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo členských štátov alebo posudzovať jeho platnosť. Na základe vyššie uvedeného navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok súdu prvého stupňa o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu v zmysle ust. § 219 O.s.p. potvrdil. Zároveň si navrhovateľ uplatnil a vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 40,03 eur s DPH pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 30,87 eur s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu 9,16 eur s DPH.

Odporca, resp. jeho opatrovníčka sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu nevyjadrili.

Odvolací súd prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je vecne správne a odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto

ustanovenie dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa na základe poznámky 10a považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Právo spotrebiteľov združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov, vyplýva z § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Takto založené združenie sa môže na súde podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, aby odstránil protiprávny stav, rovnako ako sám spotrebiteľ. Práva spotrebiteľov teda môže združenie chrániť tým, že sám podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže podľa § 26 ods. 5 O.s.p. zastupovať účastníka na základe plnomocenstva, alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z čoho možno vyvodiť, že aj vedľajší účastník, rovnako ako hlavný účastník konania, má právo na právnu pomoc pred súdmi (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a teda má právo i na náhradu trov právneho zastúpenia (§ 137 ods. 1 O.s.p.). Vedľajšiemu účastníkovi rovnako môže súd priznať náhradu trov právneho zastúpenia len vtedy, ak boli vynaložené v súvislosti s daným konaním a účelne.

Náhradu trov konania v prípade, ak dôjde k zastaveniu konania, upravujú ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ a § 146 ods. 2 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p., právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku nemá žiaden z účastníkov, ak konanie bolo zastavené. Pokiaľ však niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené, postupuje sa podľa ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., ktorá predpokladá zodpovednosť za zavinenie toho účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Preto, ak navrhovateľ vezme návrh späť v zásade platí, že zastavenie konania zavinil a je preto povinný hradiť trovy konania odporcovi. Z tejto zásady je stanovená výnimka § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p. podľa ktorej, ak dôvodne podaný návrh bol vzatý späť pre správanie odporcu, je tento povinný hradiť trovy konania. Dôvodnosť podania návrhu sa i v tomto prípade posudzuje procesne, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku správania sa odporcu k nároku navrhovateľa.

V danej veci sa navrhovateľ domáhal zaplata 809,40 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o osobnom úvere č. 23927189 uzatvorenej dňa 31.07.2007 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.11.2008 uzavretej s postupcom - D. F. O..I., V. U. I., I. I. I. K. X, XXX XX D., X.: XX XXX XXX.

Vedľajší účastník na strane odporcu vstúpil do konania podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 20.04.2012, ktorým požiadal o zaslanie návrhu na začatie konania a jeho príloh a zároveň vzniesol námietku premlčania. Navrhovateľ podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 23.08.2012 vzal návrh v celom rozsahu návrh späť bez uvedenia dôvodu, na základe čoho súd prvého stupňa uznesením zo dňa 23.08.2012, č. k. 10C 150/2012-44 konanie vo veci zastavil.

Súd prvého stupňa v danej veci späťvzatie návrhu pri rozhodovaní o náhrade trov konania hodnotil z hľadiska ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p. a podľa odvolacieho súdu dospel k správneému záveru, že navrhovateľ zavinil zastavenie konania a je preto povinný nahradiť jeho účelne vynaložené trovy. V danom prípade bolo potom potrebné skúmať, či trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne, resp. či vôbec boli vynaložené. Z obsahu spisu, ako aj samotného odvolania vyplýva, že vedľajší účastník na strane odporcu si uplatnil trovy konania, ktoré pozostávali z odmeny za prevzatie a prípravu zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom a vyjadrenia zo dňa 16.04.2012.

Trovy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka), musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania a ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo ako v danom prípade, procesná obrana proti takémuto tvrdenému nároku. V tomto konaní nie je možné považovať trovy vynaložené vedľajším účastníkom, presnejšie, vyčíslené vedľajším účastníkom za účelné, lebo tieto trovy neboli v príčinnej súvislosti s procesným postojom odporcu, respektíve vedľajšieho účastníka k predmetu konania.

V predmetnej právnej veci vedľajší účastník resp. právny zástupca vedľajšieho účastníka spolu s oznámením o vstupe do konania zároveň požiadal súd prvého stupňa o zaslanie návrhu na začatie konania a vzniesol námietku premlčania. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že právny zástupca vedľajšieho účastníka si v oznámení o vstupe do konania uplatnil trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. V zmysle uvedeného je správny záver prvostupňového súdu, ktorý trovy vedľajšieho účastníka vyhodnotil ako nepreukázané a ako trovy, ktoré nie sú účelne vynaložené. Vedľajší účastník neposkytol odporcovi v konaní žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa. V prejednávanej veci vedľajší účastník spolu s oznámením o vstupe do konania taktiež vzniesol námietku premlčania. Nemožno však dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal návrh späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko späťvzatie návrhu je dispozičným právom navrhovateľa a súd nie je povinný skúmať aké dôvody ho k tomuto dispozičným úkonu viedli.

Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc je možné vyvodiť z článku 47 Ústavy Slovenskej republiky a v podstate znamená, že trovy právneho zastúpenia treba možno považovať za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby bol zastúpený advokátom. Trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo obranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok a aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože mal plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne. To platí ako na trovy, ktoré boli označené ako nevyhnutné, i pre trovy právnej pomoci. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia však nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností a to platí aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej.

Z uvedeného vyplýva že odporca nielen ako spotrebiteľ nepožiadala vedľajšieho účastníka na svoju ochranu v tomto spore, nakoľko o prebiehajúcom konaní nemá žiadnu vedomosť a teda nemá vedomosť ani o tom, že v konaní na jeho strane vedľajší účastník vystupuje. Zároveň je nutné poukázať na skutočnosť, že cieľom Združenia je kolektívna ochrana spotrebiteľa, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj zastupovanie spotrebiteľa v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, čo znamená, že samotné Združenie bolo vytvorené za účelom ochrany spotrebiteľa. Z uvedeného teda vyplýva, že samotné združenie je spôsobilé a schopné chrániť záujmy spotrebiteľa, pričom odvolací súd uznáva argumentáciu vedľajšieho účastníka v odvolaní v tom, že má právo zvoliť si pri účasti v konaní právneho zástupcu, avšak odvolací súd takto vynaložené finančné prostriedky nepovažoval za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní.

Odvolací súd rovnako za správny považuje aj ten názor súdu prvého stupňa, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu, v danej veci podľa zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03, v ktorom tento súd konštatoval, že nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať.

K úvahám odvolateľa, že jeho vstup do konania spôsobil (ako aj v iných obdobných právnych veciach) späťvzatie návrhu navrhovateľa, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že táto úvaha vedľajšieho účastníka, je čisto iluzórnou predstavou, keďže späťvzatie návrhu je rýdzim dispozičným právom navrhovateľa a ani súd nie je oprávnený skúmať (ako už odvolací súd uviedol vyššie), aké dôvody ho k tomuto dispozičným úkonu viedli.

Zároveň je nutné však uviesť, že aj presvedčenie vedľajšieho účastníka, prezentované v jeho odvolaní v tejto právnej veci, ale aj v obdobných sporoch, ako je odvolaciemu súdu už z jeho rozhodovacej činnosti známe, týkajúce sa tvrdenia, že jeho vstup do konaní, v ktorých si navrhovateľ uplatňuje svoje premlčané pohľadávky a nerešpektuje premlčacie lehoty podľa Občianskeho zákonníka, je zavádzajúce, nakoľko podať návrh na súd je rýdzo dispozičným právom navrhovateľa toho - ktorého konania a týmto návrhom je až súd povinný sa v konaní vysporiadať a o ňom rozhodnúť, pričom vedľajší účastník opomína, že na premlčanie je povinný súd prihliadať až po námietke vznesenej odporcom (vedľajším účastníkom) a túto vo svojom rozhodnutí aj posúdiť, pričom v prejednávanej veci ani nezačal prvostupňový súd konať, keďže k späťvzatiu návrhu navrhovateľom došlo pred prvým pojednávaním.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ, na obsah ktorého poukázal vo svojom odvolaní vedľajší účastník, odvolací súd uvádza, že Súdny dvor EÚ v tomto rozsudku ustálil, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. Z uvedeného rozsudku však nevyplýva, že by vedľajší účastník ako právnická osoba založená na ochranu práv spotrebiteľa, mal vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, právo na náhradu trov právneho zastúpenia bez splnenia podmienok vyžadovaných Občianskym súdnym poriadkom, a teda okrem iného aj účelnosti vynaložených trov konania. Odvolací súd vo vzťahu k ostatným rozhodnutiam, na ktoré vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazuje, dodáva, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach. Aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené, a preto mu nevzniklo právo na ich náhradu.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vedľajší účastník vo svojom odvolaní zároveň navrhol konanie prerušiť v zmysle citovaného zákonného ustanovenia za účelom rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, špecifikovaných v odvolaní vedľajšieho účastníka. Odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na strane odporcu na prerušenie konania v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol z dôvodu, že cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011).

Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, napadnuté vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka je vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zavinil zastavenie konania a preto odporcovi vzniklo právo na ich náhradu. Odporcovi však, ako už odvolací súd uviedol vyššie, v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý bol v konaní úspešný a uplatnil si právo na náhradu trov konania priznal odmenu za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu á 30,87 eur s DPH (1 úkonu právnej služby za podané odvolanie), 1 x 9,16 eur s DPH režírný paušál, spolu v sume 40,03 eur s DPH.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.